

[Bertel Dahlgaard.]

Råds møde i Oslo vedtagne henvendelse til regeringerne, hvori det hedder, at regeringerne bør straks tage op et arbejde for i praksis at lægge vilkårene tilrette for et fællesnordisk marked og optage de forhandlinger, som i den anledning er nødvendige. Jeg håber oprigtigt, at den videre drøftelse af disse problemer i Norge vil fremkalde en meget bred tilslutning til dette arbejde, og at der også vil vokse en erkendelse frem af, at nordisk samarbejde ikke på vitale områder kan vente på dem, der er længst tilbage i forståelse af, hvad det gælder. Jeg vil gerne bede den højtærede statsminister udtale sig herom, idet jeg især vil henstille til snarlig overvejelse, at der ved forhandlinger mellem regeringen og partierne findes en form, hvorunder man fra folketingets side stadig kan følge det videre forløb af disse nordiske forhandlinger.

Må jeg i forbindelse med hele toldspørgsmålet sige, at jeg går ud fra, at regeringen, ligesom det er sket tidligere, vil indkalde repræsentanter for partierne til rådslagning om de direktiver, der skal gives den danske delegation til forhandlingerne om forlængelsen af GATT-overenskomstens toldbindinger.

Det radikale venstre vil gerne udtale sin store glæde over det betydelige skridt fremad på det nordiske økonomiske samarbejdes vej, som blev taget på Det Nordiske Råds møde i Oslo. Vi bekender os i det store og hele til troen på, at de nordiske lande har en mission at øve, hver gang vi står sammen, og vi tror, at Det Nordiske Råd vil være midlet til, at vi oftere og oftere finder sammen. Det må harme os her i Danmark, når Det Nordiske Råds møde i Oslo gav anledning til, at rådet blev mistænkeliggjort fra sovjetrussisk side som et instrument, bag hvilket der står aggressive kræfter, som stræber efter under Det Nordiske Råds banner at danne en slags militærblok, der kan hjælpe til med gennemførelsen af aggressive amerikanske kredses planer i denne del af verden. Man nødes jo til at formode, at de informationer, Sovjet modtager fra sine repræsentationer i Danmark og de andre nordiske lande, må være meget mangelfulde; ellers ville det være utænkeligt, at Sovjet ikke skulle vide, at det nordiske samarbejde på ethvert tidspunkt

og på ethvert område betyder et lod i vægtskålen for fred og redeligt samarbejde mellem jordens folk. Derfor bidrager angreb som det, der her fandt sted, til at skabe øget tvivl om Sovjets gode vilje. Store nationer skulle i det hele taget ikke så ofte, som de gør det, undervurdere betydningen af små nationers interesse i retsindig handling og tænke måde; der gives en verdenssamvittighed, som er en realitet også for store nationer, og som de små nationer er med til at bygge op.

Det danske folk er rystet over at iagttage den foragt for retsindig handle måde, som fra slesvig-holstensk side er udvist mod det danske mindretal i Sydslesvig gennem 5 pct.-klausulen i den slesvig-holstenske valglov, der berøver mindretallet repræsentation i den slesvig-holstenske landdag. Når danske efter fem års besættelse og undertrykkelse af Hitlers hære ser, at et nyt Tyskland, så snart det får magt at udøve, benytter magten til dette smålige overgreb overfor det danske mindretal, fæstner sig her i Danmark den opfattelse af tysk væsen, at man intet har lært og intet glemt. Og denne opfattelse vil brede sig til det øvrige Norden og videre ud til skade for Tysklands anseelse og til næring af mistillid til Tysklands hensigter. Jeg venter, at repræsentanten for det tyske mindretal i Nordslesvig, det ærede medlem hr. Hans Schmidt, her i tinget vil give sin mening tilkende i denne sag.

Aksel Larsen: Den redegørelse af statsministeren, som i hvert fald burde danne grundlaget for denne „almindelige forhandling“ i tinget, skal ifølge grundlovens §§ 35—38 afgives i tingets første møde i folketingsåret, efter at tinget er sat.

Det var med velberåd hu og efter meget grundige overvejelser i forfatningskommissionen, at det pågældende afsnit i grundloven blev formuleret netop sådan. Den valgte folkerepræsentation skal være uafhængig af regeringen; den skal selv træde sammen, selv konstituere sig, og den skal ikke kunne opløses af regeringen, som i forholdet til tinget ene har den magt, at den kan udskrive nyvalg. Sætningen: „Ingen over og ingen ved siden af folketinget!“ er fastslået i den nye grundlov. Følgelig kan ingen tale eller give redegørelse i folketinget uden at få tildelt ordet af